

Seinsgrund

Geliefd mens,

Ken je dat, dat je ergens helemaal in opgaat? Je vergeet de tijd en ik vergeet in ieder geval ook te denken. En dan opeens is er dat moment dat je je realiseert dat je geniet, dat je helemaal in het verhaal van de film zit, in het spelen, het sporten of zingen of in de flow van het tekenen bent. Van de éne op de andere seconde wordt je ervaring een besef. Ik vind het best lastig om hier goede woorden voor te vinden. Hoe zou jij dat omschrijven?

Ervaringen waarbij ik me één voel met het leven - met die toch wat onbeholpen woorden druk ik het dan maar uit - zijn voor mij van grote betekenis. Iets van het mysterie van het leven openbaart zich aan mij en ik voel het in mij. Als ik er wat langer over nadenk en het steeds meer afpel, kom ik op woorden als bestaansvreugde, oergrond en ziel. Ik voel dat deze woorden in relatie staan tot elkaar. Op welke woorden kom jij, komt u? En ik ben benieuwd: horen die ook bij elkaar?

Misschien heb je het in deze tijd extra hard nodig om te weten hoe je de weg naar je ziel vrij houdt of weer kunt vinden. Op mijn prikbord hangt een briefje met de zin: *verbazing is het eerste wat slijt als je onderweg bent*. Ik hing het een paar jaar geleden op als een wake-up call. Want als je ergens geen aandacht meer voor hebt, kan het zijn dat het zomaar verdwijnt. Ook je ziel en je geweten, ook je zachtheid en je dankbaarheid, ook je verbazing en je gevoel van ontzag hebben een 'infrastructuur' in jou nodig, een bekende weg. En als je die niet onderhoudt, ben je misschien zomaar de weg naar je ziel kwijt. Wat helpt jou om te zorgen dat die weg herkenbaar en begaanbaar blijft? De weg naar je ziel: dat is een gevoel waarvoor het lastig kan zijn de goede woorden te vinden. Maar als je het voelt, kun je op zoek gaan naar hoe je dit kunt delen. Ook met kinderen en jonge mensen.

Hoe kun je zorgen dat het weer gaat stromen? of dat het blijft stromen? Dat je verbaasd blijft, tot nieuwe gedachten komt en de weg daar naartoe niet laat ondersneeuwen? Hoe doen mensen dat? Welke voorbeelden ken je daarvan? Toen ik daarover nadacht, kwamen er een paar verhalen uit het Oude Testament naar boven waarin mensen God als hun gesprekspartner zien. Ze hebben God geïntegreerd als vertrouwd, wezenlijk onderdeel van hun bestaan. Ze hebben een structuur - je kunt ook zeggen een houvast - gevonden in het vinden van een heilzame weg. Ze voelen zich één met God. In de Duitse vertaling van het lied *Heilzame stilte* is oergrond Seinsgrund en in de Engelse vertaling staat my origins. Die woorden gaan over werkelijk gronden en oorsprong. Wat een avontuur om zelf en samen met anderen gevoel voor oergrond en oorsprong te ontwikkelen en om dan vanuit die basis te kunnen groeien in wie je wilt zijn.

Het verstand geeft niet de verklaring omdat het eenduidig en helder beantwoorden van de vraag wat het goddelijke is en welke betekenis dat heeft in jouw leven, je mogelijk verder weg van het geheim brengt. Het moet iets van dat geheim in zich houden. Een beetje zoals wanneer je probeert uit te leggen waarom je van iemand houdt. Of de foto die je maakte van dat prachtige landschap. Maar het is het allemaal *nét* niet. Toch blijven we het wel proberen om er woorden voor te vinden. En dan zeg je het bijvoorbeeld zo:

Ik wil m'n God bezingen
die hemel en aarde verbindt,
in wie ik alle dagen
de kracht om te leven vind.
't Verstand geeft niet de verklaring
van Zijn alomtegenwoordigheid,
maar 'k voel mij door zielservaring
deel van Zijn werkzaamheid.

Ik wil m'n God bezingen,
maar woorden die zeggen het niet;
vanuit m'n diepste wezen
welt verstild m'n zuiver lied.
In 't leven dat niet is te doorgronden,
geef ik zin aan m'n tijd'lijkheid;
met God, m'n oerbron, verbonden,
voel 'k mij deel van de eeuwigheid.¹

Met een hartelijke groet, graag uw zuster
Nanda Ziere

Aandacht voor onze doopbeloften

¹ Minke Slok-Zwaan, 'Godsgevoel', Gemengd koorliederen
nr.14